

Ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ τῶν τηλεβόλων, κατὰ φωνικὴν τινα μάχην ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Βιργινίας καὶ μεταξὺ τῶν ἐθελοντῶν παρετρεῖτο νεανίας ὡς φάσμα τὰς φάλαγγας διατρέχων, οὗ τινος τὸ πρόσωπον καίτοι ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς πυρίτιδος, εἰκότιζε γλυκεῖαν γυναικὸς φυσιογνωμίαν. Ἐφαίνετο ὡς ἀναζητῶν τὸν θάνατον καὶ ἀτάραχος μεταξὺ τῶν πτωμάτων, ἀνεβρίπιζε τὸ θάρρος τῶν συστρατιωτῶν του διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς καλλιφθόγγου φωνῆς του. Οἱ ἀρχηγοὶ του ἐπισήμως τῷ ἐξέφρασαν τὰς εὐχαριστήσεις των καὶ τὸν ἀντήμειψαν διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχίου. Εἰς τὴν ἐπομένην μάχην ὁ γενναῖος ὑπαξιωματικὸς ἐπολέμησεν ὡς πιστὸς πατριώτης ὑπὲρ τῆς ἐθνικότητός του, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ στήσῃ τὴν σημαίαν τῶν ἠωμένων πολιτειῶν εἰς ἀθηνωπικόν τι πρόχωμα ἡχμαλωτίσθη μεθ' ὄλων τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνδρῶν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ αἰχμάλωτοι ἀπήρχοντο εἰς τὰς ἐστίας των, ἀπολυθέντες ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει τοῦ νὰ μὴ λάβωσι πλέον τὰ ὄπλα.

Ὅποια ἡ χαρὰ τῆς ἐν Βοστώνῃ οἰκογενείας ὅταν ἀνεγνώρισεν ὑπὸ τὰ κατὰ τρωτα ἐνδύματα τοῦ νέου λοχίου τὴν ἀγαπητὴν κόρην, τῆς ὁποίας τὸν ἄωρον ἐθρήνει θάνατον!

Ἡ ἥρωίς μας ἀνεχώρησεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἐπαίνους τοὺς ὁποίους ἐπέσυραν αὐτῇ ἡ πατριωτικὴ τῆς διαγωγὴ. ὁ ἀγνός της ἔρωσ καὶ ἡ ἀνδρεία. Σήμερον ὁ νέος Ἀμερικανὸς λοχίας μετεβλήθη εἰς ἀξέβραστον καὶ χαρίζεσσαν κόρην, ἥτις ἀείποτε εἶναι μελαγχολικὴ, ὡς ἀπαύστως ἀναπολοῦσα ἐκείνον ὅστις πλέον δὲν ὑπάρχει.

* * Ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων μελημάτων τῆς Χρυσάλλιδος εἶναι καὶ θὰ ἦναι αἱ εἰκονογραφαί. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὸ εἰς τὸ φύλλον τοῦτο δημοσιευμένον σχεδιογράφημα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἐντελῶς ἰθαγενές, ἔργον ἑνὸς τῶν συντακτικῶν τῆς Χρυσάλλιδος, τοῦ Κ. Γ. Μαυρογιάννη, ξυλογραφηθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Σκιαδοπούλου. Περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου δὲν προσθέτομεν τίποτε, διότι τοῦτο θὰ λαλήσῃ εὐγλωττότερον ἡμῶν.

* * Ἐλθετός τις τραπεζίτης, φίλος θερμὸς τῶν ἀρχαιοτήτων, ἀπεβιδιάσθη, λέγει γαλλικὴ τις ἐφημερίς, εἰς τὴν Ἀφρικὴν πρὸς ἀνεύρεσιν βωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων. Εἶχεν ἤδη κάμει ἀξιολόγους τινὰς ἀγοράς, ὅτε ἔφερον αὐτῷ πλάκκ, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἐχρησίμευσέ ποτε ὡς λίθος ἐπιτύμβιος. Ἡ πλάξ ἦτον ἐνεπίγραφος, καὶ οἱ χαρακτῆρες, οὔτινες ἄλλως διετηροῦντο κάλλιστα, ἐφαίνοντο ὅτι ἀνήκον εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐ-

γούστου. Ἴδου ὅποια ἦτο ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφή:

C. ELL.

A. RI. U. S. PO.

LK. A. M.

IN.

VEN. T

A. V

I

T. E

T. NON. D.

EC.

O. R. A.

BI

T

UR.

Ὁ σοφὸς μας ἀρχαιολόγος ὠχρίασεν ὀκτὼ ὄλας ἡμέρας προσπαθῶν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἀλλ' ὅσον περισσότερο κατεγίνετο εἰς τοῦτο, τόσῳ ὀλιγότερον κατῴρθου νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐσυλλογίσθη νὰ προσδράμῃ εἰς τινα σφόν, ὅστις παρατηρήσας μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπιγραφὴν, ἐκίνησε μετ' ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ εἶπε: « θέλετε νὰ σᾶς ἀναγνώσω τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην; Πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσητε, ἀπήντησεν ὁ φιλάρχαιος τραπεζίτης. — Ἀκούσατέ την·

Cellarius polkam inventavit et non deco-
[rabitur.

ὅπερ μεταφραζόμενον δηλοῖ

Ὁ Κελλάριος ἐπενόησε τὴν πόλκαν καὶ ὅμως δὲν
[ἔλαβε παράσημον.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, πρὸς λύσιν τοῦ αἰνίγματος, τίποτε ἄλλο δὲν ἔπραξεν ὁ ἐξηγητὴς, εἰμὴ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπάσας τὰς στιγμάς, καὶ νὰ συναψῇ τὰ γράμματα, ὅσα ἐδύναντο φυσικῶς νὰ συναφθῶσιν.

Ὅθεν εἰδοποιούμεν τοὺς ἡμετέρους ἀρχαιολόγους νὰ προσέχωσι τοῦ λοιποῦ μὴ αἰ σιγμαί τῶν ἐπιγραφῶν των σκοτιζοῦσι τὴν ἐννοιαν, ἥτις ἄλλως, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν αὐτῶν, θὰ ἦτον ἀπλουστάτη.

ΑΣΠΑΣΙΑ.

Λύσις τοῦ 2ου Αἰνίγματος.

« ΜΕΛΑΟΝ. »

ΑΙΝΙΓΜΑ 3.

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι μολπῆ.

Τῆς μουσικῆς γλυκεία,

Τὸ δευτέρον μου ἀριθμὸς

Ἐμπεριέχων ἴα.

Τὸ ὄλον μου; ἴα. μολπῆ,

Οὐδ' ἀριθμὸς δὲν εἶμαι·

Ἄλλ' εἶμαι πόλις, εἰρέ με,

Ἐπὶ τοῦ χάρτου κείμεαι.

ΣΦΙΓΞ.